

и твое-то моленіе, кое-то си направилъ у тѣзи черквѣ: прійди, любезный ми брате! да благодаримъ Вышнему че по-деръ толкози години събра насъ тука. Тутакси и двама-та съ тѣлы сълзы моляци ся, отправяхъ Богу благодарственны-ты си молбы, благодаряци на него-вѣ-тѣ dobroжелателнѣ промыслѣ.

— Нѣ не ми казвашь, любезна Елена запыта Андрѣй, какъ ся намѣри тука, и какъ не си ся уплашила да влѣзешъ сама самниничка посрѣдъ тѣзи честа и пустѣ дубравѣ? „ — Не сме толкози на далечъ тука отъ чело-вѣцы, колкото мыслишь, отговори Елена; това мѣсто е край-тѣ на дубравѣ-тѣ, и тойзи пѣть е работенѣ. Тая черква е най-вѣзлюбленно-то мое мѣсто. Пролѣтъ и лято, когато дни-ти еж хубави, дохождамъ у Недѣлѣ тука и ся расхождамъ; а много пѣть и ежедневно, откато свѣршижъ рѣкодѣліе-то си. Пѣть-тѣ е твѣрдѣ добѣръ, и дѣз вѣрви нѣкой подъ сянкѣ-тѣ на тѣя красны дръвие-та, устаца голѣмо благодареніе. По-вече дохождамъ ведно съ еднѣ